

letniční posel

2015-XVI. ročník

Milý čtenáři, milá čtenářko,

V písni Kázání o svatbě v Káni Galilejské se zpívá „V žití tvém dnes každá radost tvá radost tu úplnou předjímá“. Zažila jsem v poslední době řadu radostných událostí či chvil, které mi následně v poklidném přemýšlení o samotě přihrály pozoruhodné asociace.

Na vlastní kůži jsem zažila narozeninovou slavnost kolem stolů, spolu s mnohými milými lidmi různého věku, různé výšky, váhy a různých zájmů. Slavnost provázel „veselý ruch a rej“, jak se rovněž zpívá ve výše zmíněné písni, provázený viditelnou sounáležitostí a spokojeností. Tak nějak by to mohlo, pocitově a prožitkově, vypadat v Království nebeském, pomyslí si. Vlastně až na to horko. Tropicke teploty a zátěže dalších typů tam nebudou. Ani oteklé nohy či prsty na ruku. Ale víno tam bude výborné, jak jinak, a slavnost to bude nepochybně nádherná pro všechny hosty. A všichni budeme dobře slyšet a vidět.

Zažila jsem radost batolátka, které neúnavně zkoušelo další a další povedené krůčky s pomocí svých dospělých, a ta jeho radost se na nás ostatní přenášela a všem nám bylo dobře. Kdo ví, jestli budou jednou v nebesích batolátka a také naši domácí mazlíčci a koně a všichni další přátelé, které jsme v životě potkali, kteří nás ovlivnili. Anebo tam bude „jenom“ ta „radost úplná“ a nikdo se nebude ptát proč a kvůli komu a všichni budou vědět?

Včera jsem si pustila záznam koncertu, který uspořádali více jak před deseti lety

přátelé George Harrisona (bývalého člena Beatles) u příležitosti jednoho roku od jeho úmrtí. Na pořadu byla spousta nádherných Harissonových písní a mně v té hudbě znělo něco nebeského. To vše umocněno radostí muzikantů i posluchačů.

Další krásná ochutnávka té radosti budoucí.

„Ta má ale starosti,“ pomyslí si možná někdo při čtení těchto řádků a bude mít pravdu. Vlastně nebude. Protože takové přemítání není pro mě starost, ale radost. Baví mě to hrát si s představami a vymýšlet. A vědět, že si mohu jen tak hrát, protože jak to doopravdy bude, ví jen Bůh a jen na Něm záleží. Ale ta Jeho náruč je připravena i pro mě, o tom nepochybuji.

Na závěr se chci podělit ještě o jednu moji radost. Vypadá to, že se mi podaří během chvilky dopsat i tento Úvodník. Zřejmě poslední Úvodník do sborového měsíčníku Posel. Po deseti letech úvodníků pociťuji radostné vydechnutí a dobrý pocit z dokončené práce. A současně si uvědomuji, že to jsou jen mé představy, podobně jako ty úvahy o nebesích. Tak na závěr sobě i vám připomínám ještě slova apoštola Pavla.

*„Co oko nevidělo, co ucho neslyšelo,
co ani člověku na mysl nepřišlo,
připravil Bůh těm, kdo ho milují.“*
(1K 2, 9)

Jana Rumlová, 23.8.2015

Slovo šéfredaktorky

Krásné a horké léto za námi! Za ty dva měsíce jsme prožili spousty krásných chvil. S americkými přáteli na English campu se ztvrdilo přátelství, trvající několik let a dokazující, že ani vzdálenost není překážkou lidem, které k sobě váže společná víra. (Někteří bychom měli ve výuce angličtiny přidat, aby nás příště tak nebolely ruce.) Někteří zase prožili krásný týden na Ptenském Dvoru. Tady se také každý rok znovu ukazuje, že méně je někdy více a sdílení ve skromných podmínkách může být o to laskavější a radostnější.

Prožili jsme i menší radostné události – svatby, křty dětí i dospělých. Narozeniny s námi oslavila sestra farářka i sestra Miluška Kuropatová. Nevyhnuły se nám ani smutné chvíle loučení – hned na počátku prázdnin zpráva o Lori, která stála u zrodu přátelství se sborem v Athens. Loučili jsme se také s Jiřím Tomáškem, dlouholetým členem našeho sbo-

ru, později členem šternberského sboru, ale hlavně předsedou Jeronýmovy jednoty ČCE, která teď těžko najde náhradu za tak fundovaného odborníka.

Před námi je podzim. Škola, konec dovolených a volných dní. Vykročíme tedy s důvěrou v Boží vedení a pomoc ve všem, co nás v našem životě i životě lidstva čeká.

Ivana Jenišťová

Program sboru v měsíci září 2015

06. 09. neděle	09.00	bohoslužby	Jana Rumlová
07. 09. pondělí	18.30	schůze staršovstva	
10. 09. čtvrtek	09.15	Seniorklub	
11. 09. pátek	18.00	mládež	
13. 09. neděle	09.00	bohoslužby s VP	Jana Rumlová
	13.00	bohoslužby	DD Chválkovice
	14.30	bohoslužby	DD Hrubá Voda
18. 09. pátek	18.00	mládež	
19. 09. sobota	16.00	komponovaný pořad	Všechno má svůj čas
20. 09. neděle	09.00	bohoslužby	Jana Rumlová
24. 09. čtvrtek	13.45	Seniorklub	
25. 09. pátek	18.00	mládež	
27. 09. neděle	09.00	bohoslužby	

Narozeniny v září

2. 9. Lydie Tylšarová	14. 9. Jaroslava Krumpholzová
4. 9. Božena Kouřilová	19. 9. Hermína Lupečková
6. 9. Anna Dušková	20. 9. Marta Seberová
6. 9. Jan Raška	25. 9. Josef Hromádka
11. 9. Věra Schnaubelťová	25. 9. Hannelore Kubelťová
13. 9. Edita Hodinová	29. 9. Zdenka Hejtmánťová
13. 9. Zdeněk Mrlina	29. 9. Dagmar Janů
13. 9. Ludmila Valentíťová	30. 9. Drahuše Loutocká
14. 9. Jana Gabrielová	

Křest

V neděli 30. srpna 2015 byl pokřtěn Daniel Sťahel.

Svatby

Oddáni byli:

1. 8. 2015 Iveta Krausová a Adam Nastoupil,
22. 8. 2015 Jana Girmanová a Miroslav Bureš

Úmrtí

Rozloučili jsme se 12. 8. 2015 s Jiřím Tomáškem (75 let)
a 24. 8. s Danuší Trávníčťovou (90 let)

Rozhovor s Miluškou Kuropatovou

Miluško, oslavili jsme s Tebou Tvé krásné narozeniny. Jak dlouho jsi vlastně v olomouckém sboru, odkud pocházíš?

Do Olomouce jsem přišla v roce 1948, 1. září jsem nastoupila do II. ročníku Vyšší hospodyňské školy a hned jsem chodila do sboru ČCE. Navštěvovala jsem mládež a biblické hodiny. Na víkend jsem jezdila domů k rodičům do Růžďky u Vsetína, kde jsem se narodila, byla pokřtěna, konfirmována a chodila s rodiči a bratrem na bohoslužby. V době nepříznivého počasí v zimě vykonával pobožnost tatínek z POSTILY.

Kolik farářů si ve sboru zažila, na které (ho) nejraději vzpomínáš?

V Olomouci jsem zažila působení br. faráře Pokorného, potom přišel br. farář Hlaváč. To jsem byla již po maturitě a vstoupila do zaměstnání. Ve sboru jsem učila v Nedělní škole a pak jsem byla zvolena do staršovstva, kde jsem byla zapisovatelkou až do příchodu br. faráře Joela Rumla. V té době jsem byla hodně nemocná a nemohla chodit do staršovstva, proto jsem požádala o zrušení členství ve staršovstvu. Pracovala jsem v křesťanské službě. Po odchodu br. faráře Hlaváče přišel br. farář Hromádka. Za jeho působení byly provedeny přestavby a opravy sborových prostor. Ve staršovstvu probíhala složitá jednání, která br. farář vždycky usměrnil a přivedl na pravou míru. Jenom se nepodařilo proti oponentům prosadit osvětlení nad stolem Páně / s odůvodněním velkého počtu světelných těles v kostele/, což chybí dodnes.

Potom přišel br. farář Nohavica, který však byl mlád odvolán naším Pánem nad životem i smrtí do věčného království. Potom přišel br. farář Joel Ruml, po jeho zvolení synodním seniorem a odchodu do Prahy nastoupila s. farářka Jana Rumlová, která se letos dožila důchodového věku, končí jí volební období a odchází z Olomouce. V polovině příštího roku nastoupí br. farář Jan Lukáš z Opavy, kterého známe jako olomouckého rodáka.

Co Ti život ve sboru dal, co pro Tebe znamenalo v Tvém životě víra a církev?

Jsem vděčná všem duchovním i bratřím kurátorům, kteří sloužili v olomouckém sboru, že svým slovem mne oslovovali tak, že jako mladá jsem nezatoužila po světských nástrahách a mým druhým domovem byl sbor a jeho členové. S vděčností vzpomínám všech přátelství, některá trvají doposud. Děkuji především Pánu Bohu, že mne vodil po svých cestách a vdebě nemocí a život-

ních nesnázi poskytl vždy pomoc, dával víru i ochranu až do stáří. Také děkuji rodičům, kteří mne svým příkladem vedli k Bohu.

Všem mladým doporučuji, aby chodili po cestách Hospodinových, neopouštěli církev a zapojili se do sborové práce, čímž si vyplní volné chvíle – ke svému užitku a duchovnímu růstu.

Ptala se Ivana Jenišťová

Zemřel Jiří Tomášek,

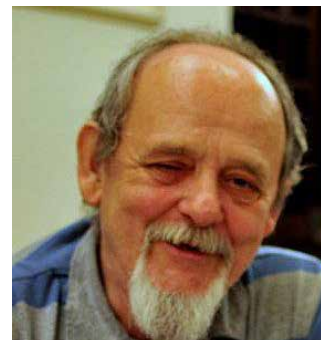
předseda představenstva Jeronýmovy jednoty a bývalý člen našeho sboru

Dne 2. srpna zemřel dlouholetý církevní pracovník Ing. Jiří Tomášek. Jako předseda Ústředního představenstva Jeronýmovy jednoty zastupoval ČCE na sborové a celocírkevní úrovni i v zahraniční ekumeně. Byl kurátorem sboru ve Šternberku a seniorátním kurátorem Moravskoslezského seniorátu. Tělem i duší sloužil církvi všemi svými obdarováními.

Jako laický kazatel vypomáhal ve sborech, kde se potýkali s nedostatkem farářů, nebo zastupoval v čase jejich nepřítomnosti. Kázal často a rád. Jako stavař se angažoval v Jeronýmově jednotě, organizaci podporující a zastiňující opravy a rekonstrukce církevních staveb. Objížděl sbory, aby na vlastní oči viděl stav budov a rozsah potřeb. Cestoval často a rád po sborech ve východní Evropě, kde nabízel pomoc při stavbách nových kostelů i rekonstrukcích starých. Jako nejvyšší představitel Jeronýmovy jednoty byl v přátelském kontaktu s obdobnými zahraničními organizacemi zejména v Rakous-

ku, Německu a Švýcarsku a vztahy s nimi neustále rozvíjel.

V odpovědi na smutnou zprávu napsal bývalý předseda švýcarské podpůrné organizace HEKS Andreas Hess: „Za dobu své dlouhé spolupráce s Českobratrskou církví evangelickou jsem zažil pět synodních seniorů, ale jen dva předsedy Jeronýmovy jednoty. Jiří i jeho předchůdce byli osobami na svém místě s velkým porozuměním pro podporu a potřeby české diaspory. Zůstane mi v paměti se svým specifickým kouzlem osobnosti.“

Jiří Tomášek bude chybět rodině i církvi. Na smutečním oznámení čteme: „Ježíš řekl: Já jsem vzkříšení i život. Kdo věří ve mne, i kdyby zemřel, bude žít.“ (Jan 11, 25) V této naději jsme se s Jiřím Tomáškem rozloučili ve středu 12. srpna v kostele Českobratrské církve evangelické v Olomouci.

e-cirkev.cz

Jindřiška Mikolášková**DUŠE**

Hluboko za víčky
duše
sevřená
chatrnou kazajkou
těla
z lásky a smutku
hnaného do boje
o žití

Hluboko pod víčky
okřídlená
duše básničky
ulétá
do volnosti
bez konce

Po kapkách
plyne
proud temné řeky

Balvany bolesti
záhyby smutku
ubíhá
k tišíně
mezi břehy
nad hlubuní

Je čas senosečí
Kyticí lučních květů
vítá Vysočina
svou dceru

David Mikolášek
4. 6. 2015

*Narodila se 12. března 1925
na Březinách*

*Zemřela 27. června 2015
v Chrudimi*

English Camp 2015

Druhý ročník setkání s našimi bratry a sestrami z amerického sboru presbyteriální církve v Athens, který jsme si pracovně zvykli označovat jako „english camp“, je za námi. Co nám přinesl a co jsme se naučili?

1. Nejdůležitější zjištění, které utvrdilo prvotní euforii z prvního ročníku konaného před dvěma roky je, že přátelství mezi dvěma křesťanskými společenstvími může být navzdory vzdálenosti přes oceán reálné a neformální. Skoro se nechce věřit tomu, jak podobné problémy a otázky řešíme a diskutujeme – samozřejmě

každý ve svém (a dobře víme, že poněkud odlišném) kulturním prostoru.

2. Trocha angličtiny – no ano, jazyk je ten důvod, jak rozvíjet partnerství přes oceán. To je ta praktická stránka, ten bezprostřední zisk. Naši přátelé jsou důvodem pro mnohé z nás, proč se zlepšit, přiučit nová slovíčka (nebo alespoň nějaká), fráze, zopakovat si všechny kondicionály ☺ nebo alespoň nahlédnout do zaprášených

učebnic či konverzačních cvičebnic. To v případě, že už jsme školním lavicím odrostli a angličtinu každodenně nepoužíváme. Od určitého věku nás přihlášené motivují k pokusům komunikovat v cizím jazyce samotná témata „výuky“, teenagery možná přece jen o něco víc týden strávený s rodilými mluvčími, kteří o přestávkách „nepřepnou do češtiny“. A jsme vděční těm, kdo na americké straně sestavují tým „vyučujících“, že s sebou nezapomněli ani tentokrát vztít též reprezentanty právě mladší generace. Letos si česko-americká parta teenagerů společně užila ve volném čase například legraci v akvaparku, laser aréně i povídání jen tak venku před kostelem.

3. Osobní kontakty – vlastně se vracím k prvnímu bodu. Bez

toho, že se setkají lidé, kteří si mají co říct, jsou si blízcí, by celý ten podnik nefungoval. Nebojme se to říct: máme se rádi a zajímáme se o sebe!

Velké díky patří celé skupině Američanů, kteří nám věnovali spoustu času při přípravě výuky i při její vlastní realizaci (Sue a Steve Rathbun, Pam Knox, Jim Anderson, Hanna Harper, Suzan Harper, Tommy Ward, Ginger Davis-Beck, Linda Rogers, Helen Epps, Kay a Adam Brooksovi, Joan Prittie). Ale velké díky patří také všem, kteří se podíleli na přípravě jejich pobytu tady u nás. Sestře Ivě Markové, bez jejíž péče o agendu naše sborového „ministerstva zahraničí“ by bylo všechno mnohem těžší a která vše s pečlivostí sobě vlastní vykořisťovala a na obou stranách informačně zajistila. Vám všem, kteří jste otevřeli své domovy, abyste do nich přijali někoho z amerických bratří a sester. Vám všem, kteří jste vytvářeli „background“ pro to, aby se všichni cítili dobře ve společných sborových prostorách. I vám všem, kteří jste napříč generacemi každý den přicházeli „do výuky“, i když bylo vedro k zalknutí a už jste byli třeba unavení. Stálo to totiž za to.

Jana Vrajová

Bohoslužby v domovech důchodců

Několik postřehů z bohoslužeb v domovech důchodců a díky za činnost křesťanské služby.

Každou druhou neděli v měsíci se odpoledne konají bohoslužby Domově seniorů Pohoda Chválkovice, a poté v Domově důchodců v Hrubé Vodě. Při bohoslužbách káže naše sestra farářka, v její nepřítomnosti poslouží Božím slovem sestra Růžena Vrajová.

Obyvatelé domovů, kteří se bohoslužeb zúčastňují, je hodnotí velice příznivě, říkají, že jim přinášíme radost Božím slovem a to, že se mohou modlit ve společenství, je pro ně posilou a povzbuzením do dalších dnů. Bohoslužby jsou vždy spojeny s návštěvou sester a bratrů z našeho sboru. Než bohoslužby začnou, obcházíme pokoje a zveme a doprovázíme babičky a dědečky do společenské místnosti, pokud nás už v místě konání bohoslužeb neočekávají. Ve Chválkovicích vždy místnost na bohoslužby již léta připravuje bratr Miroslav Kopeček. Ty, kteří jsou odkázáni na vozík, je nutné z jejich pokojů přivést. Při obchůzce pokojů také pozdravíme všechny, kteří se pro svůj zdravotní stav bohoslužeb zúčastnit nemohou. Při svázení a návštěvách pokojů, než se jejich obyvatelé připraví, je vždy důležité prohodit pár vět, přeptat se, jak slouží zdraví a co je v domovech nového. Tím vznikají i naše malá přátelství. A můžeme se při tom seznámit, čím se zde senioři baví. Ne všichni tráví čas pouze programy, které pro ně připravují sociální pracovníci, či sledováním televize, poslechem rozhlasu a svými vzpomínkami. Příkladem

poslouží tvorba pana Zahálky (na přiložené fotografii). Náš dík patří i sestrám a pečovatelkám z domovů, které nám se svozem pomohou, nebo babičky na konání bohoslužeb dopředu upozorní. Stali jsme se i svědky malého zázraku. V Domově důchodců v Hrubé Vodě téměř nevidoucí sestra Františka vždy doprovázela na bohoslužby nevidoucí sestru Annu.

Po operaci očí začala sestra Anna opět vidět, Boží milost jí přinesla opět radost a Boží požehnání do dalších dnů. Dnes může sama na bohoslužby vodit téměř nevidoucí sestru Františku. Za tento zázrak Bohu díky.

Velkou radost mají ovšem obyvatelé domovů z přítomnosti našich mladých pomocníků, Bětky a Adámka Vrajových, kteří vždy ochotně poslouží roznášením a sběren not a na závěr roznášením malé připomínky domova. Po službě Božím slovem zpravidla následuje malé překvapení, které si připraví někdo z nás. Sestra Miluška Kuropatová svým přednesem básní, Adámek a Bětka písničkou či vyprávěním příběhů z Bible, tak jak je znají z Nedělní školy. Tou malou připomínkou domova, kterou na závěr rozdáváme, je vždy koláč, bábov-

ka nebo jiná „třešnička na dortu“ napečená sestrami z křesťanské služby sboru.

Radost do domovů přináší i zpěv, třeba části Zpěvokolu nebo naši mládeže, nejčastěji Ester a Michaely Vrajových, doprovod na kytaru obstará Lukáš Doležal nebo Tomáš Švec. Bylo by vhodné, aby se zapojilo více mládeže, zejména v domově Pohoda ve Chválkovicích, kde je před bohoslužbou vždy prostor pro hru a zpěv, o pozorné publikum nouze není. Máte dítě, které umí hezkou básničku, umí zazpívat nebo se učí hrát na nějaký nástroj? Určitě na něj zde ve Chválkovicích čeká vděčné publikum. Již jenom pouhá přítomnost dětí a mladých lidí navozuje ve starších pocit dob-

ré pohody. Dítě ztratí trému a rodiče si po nedělním obědě udělají do Chválkovic pěknou zdravotní procházku. A vy, kteří jste v důchodovém věku, nebo se k němu blížíte, přijďte se také podívat, neboť jak se praví v jednom úspěšném filmu – „ať víte, do čeho jdete!“.

Setkání při bohoslužbách v domovech je vždy prosvětleno úsměvy, srdečným zájmem, zpěvem s hudebním doprovodem manželů Děkaníkových a Renaty Plačkové. A že sem tam nějaká ta nota uklouzne? Nevadí! Důležité je, že zpíváme a hrajeme srdcem, jak říká sestra Růžena Vrajová. Sestra Eva Holasová také vždy připojí svou ruku i srdce při společné práci. Nesmíme zapomenout ani na sestru

Evu Blažkovou, která již před námi dlouhou dobu v domovech důchodců rozdávala svou lásku, radost a zpěv.

Do domovů důchodců jezdíme pravidelně každý měsíc (kromě prázdnin) již 25 let. Věřím, že tato věrná služba přinesla všem, kdo ji přijímají a kteří jí slouží, mnoho radosti i požehnání. Všem, kteří se jí během těch dlouhých let zúčastnili, patří dík.

A. Tylečková

Seniorské letní postřehy

Čas, ten vesmírný běžec, opět natáhl svůj krok, jaro je minulostí, nastalo léto a hopla! Jsou tu prázdniny. Vane teplý vítr, všechno se v přírodě zelená a kvete, v háji se trylkuje a zpívá a den se časně rozednívá. Hurá! Vysvědčení! Radují se malí školáčky, větší maturanti a v neposlední řadě studenti, kteří zvládli státnice a svou píli dosáhli titulu. Rodiče, prarodiče, přátelé a kamará-

di, všichni se radují, společně mají dobrou náladu, neboť na dosah je dovolená, tábory, putování, prostě prázdniny.

Také senior klub našeho sboru měl poslední setkání 25. června. Abychom to neukončili jenom běžným rozloučením a zůstali v tradici, zorganizovala sestra farářka výletní den. Žádné váhání a otálení, ale nejlépe hned na 9. července, než se všichni rozjedou

anebo nafasují plný dům dětí. Ohlas u seniorů byl kladný, a kdo si troufal, že to zvládne, tak přišel. Devátého července v devět hodin ráno se u naší fary sešlo deset výletníků a tři auta. Kolona se rozjela směr Přerov, odbočka Majetín a kousek v poli ukazatel ke kapličce v Olši. Příjezd na parkoviště u lesíka v 9:35. Děvčata byla v přesile 6:4, ale pánové to nesli statečně.

Kaplička byla postavena v r. 1885 k výročí úmrtí sv. Metoděje, jehož smrt se datuje do r. 885. Víru kázal nejen sv. Metoděj, ale se záplem i jeho následovníci. Ke kapličce se chodívalo poutí k 15. srpnu na svátek Nanebevzetí Panny Marie, s prosbou o zdárné ukončení žní. Poutě se udržely do roku 1950, kdy komunistický režim tvrdě zakročil. V únoru 1948 neznámí vandalové zničili inventář kaple, roztrhali obraz Panny Marie. Ze sbírek občanů došlo rychle k obnově a již v květnu byla kaplička znovu posvěcena. V roce 1989 dostal svatostánek nové dubové dveře, později i střechu, také omítky a vnitřní malbu. Poutě byly znovu obnoveny v r. 1990 a kaplička opět slouží ke slávě Boží. Tak to v životě chodí, že zlo bývá potlačeno a co je dobré, přetrvává, přináší radost a požehnání.

Kaplička stojí na prameni čiré vody, dalo by se říci „živé“, která je vyvedena bokem

z kaple a každý poutník může ochutnat. Místní lidé si ji považují pro výbornou chuť a léčivé účinky. Od roku 1908 byla p. farářem Františkem Prostějovským zapsána uzdravení, která se udála – a bylo jich několik desítek. Kolikrát to byla poslední naděje nemocných a ta se jim splnila. I my jsme svorně ochutnali a konstatovali opravdu chuť jedinečnou.

Pokračovali jsme dál vyšlapanou pěšinou pod vzrostlými stromy, rozhlíželi se do všech stran, až jsme se ocitli u makového pole. Okrajem vedla polní cesta do mírného kopce, kde nás v zatáčce zastavil košatý strom. Mysleli jsme, že je to divoká třešeň, ale opak byl pravdou. Jak zjistil br. Amos dodatečně, byla to vrba – jíva, odborně *Salix caprea*. V jejím stínu jsme společně a z plných plic zazpívali píseň 178, kterou sestra farářka natiskla k lepšímu čtení. Ta krásná modrá obloha v písni korespondovala s tou kolem nás. Nádherný pohled a polaskání duše. Vydali jsme se zpáteční cestou, abychom u kapličky poděkovali modlitbou našemu Pánu za dary krásného dne.

Díky, laskavý Bože, že jsi nám připravil takové zážitky!

Marta Palatý

Ptenský dvorek 2015

Ve druhém srpnovém týdnu se (nejen) olomoucká evangelická pospolitost po šestnácté sešla v areálu turistické základny prostějovského Sokola v Ptenském dvorku. Ducha evangelického rodinného tábora společně celý týden zakoušelo více než šedesát účastníků všech věkových kategorií, a všechny věkové kategorie se také spolupodílely na zdárném průběhu všech táborových činností. Starší děti se staraly o mladší, rodiče o děti své i cizí, stárnoucí, leč stále mládež pod vedením Jakuba Rumla svěřepě připravovala etapovou táborovou hru pro členy tří improvizovaných skupinek různé záhadných názvů. Ředitelem tábora se stal jako obvykle Pavel Krieg. Letos však svou misi pojal spíše sportovně, neboť hned při prvním fotbalovém utkání červených se žlutými vstřelil vítěznou branku a odjel do nemocnice, kde se jeho Achillovou patou ukázala být přetržená achillova šlacha.

Kuchyni jako obvykle kraloval se svým zářivým úsměvem báječný „chlapík“ Pavel Ruml. Kromě dobrých a ještě lepších pokrmů však při jednom ze společných „dospělých“ večerů zpražil rozjařené spolustolovníky oznámením, že příští rok už si na tuhle dřinu

sám netroufá. To už byl našťestí ředitel tábora zpět i se sádrou na noze a duchapřítomně přišel s báječným řešením v podobě ptenského kuchařského nástupce a Mistra lasagneského Ondřeje Holubce, který misi přijal.

O pozoruhodná ranní kázání či spíše jakási rozjímání se s nonšalanci sobě vlastní postaral Joel Ruml, jenž leckoho z nás – nejen děti a dospívající mládež – přivedl k zamyšlení nad úlohou člověka v dnešním světě, nad naším vztahem k Bohu a v neposlední řadě nad naší (ne)schopností se vymaňovat ze stereotypů a vlastních zaběhaných postupů. Protože nedílnou součástí evangelické identity je společný zpěv, zpívali jsme často a rádi. Platnou a spolehlivou „kantorkou“ nám byla za klavírem a s hlasem zvonivým Zuzana Dědinová, která také připravila originální Ptenský zpěvník s pětácti písněmi vhodnými k interpretaci od rána do večera. Jakousi letošní hymnou se stala píseň kapely Traband Lano, jehož ústřední myšlenku, totiž, že jsme silní jak silný je lano co k nebi nás poutá, si dodnes broukají i úplně nejmenší pteňácká prťata.

Domnívám se, že rodinný tábor v Ptenském dvorku má setrvale vzestupnou úroveň. A jestliže v jeho průběhu tu a tam zaznívaly trochu unavené hlasy, tázající se, „zda to ještě někoho baví“, byly brskně odmítnuty jako nepatřičné a neopodstatněné. Vždyť právě tady, ve společnosti různých více či méně známých lidí, různého věku, různých postojů, názorů a přístupů, člověk jaksi „nanečisto“ zakouší, jak si stojí a jak silné je ono lano, co k nebi ho poutá... Na shledanou příští rok!

Alexandr Jeništa

Máš-li útočiště v Hospodinu, u Nejvyššího svůj domov, nestane se Ti nic zlého. On svým andělům vydal o tobě příkaz, aby tě chránili na všech tvých cestách. Žalm 91, 9 a 11

Milí kamarádi!

S tímto krásným žalmem smíte začít nový školní rok, nové zaměstnání, nové úkoly doma i na cestách, máte-li útočiště v Hospodinu.

Chci vám napsat, jak využít cesty autem. Záleží na tom, s kým, kam a jak dlouho jedete. Třeba když vezete jen náhodného stopaře na půl hodiny. Můžete se ho zeptat na cokoli, většinou je rád, že jste zastavili a v rozhovoru mu povíte svůj příběh, že věříte v Boží péči a ochranu.

Máte-li spolujezdce unavené a ospalé, asi je necháte dřímat a v tichu se modlíte, děkujete, že můžete využít čas k vlastnímu spojení s nebeským Otcem. Ale co dělat, máte-li auto plné malých dětí, které by raději kopalý do míče, lezly po skalách nebo šly na lochnesku? Cíl je ještě daleko, autorita domlouvání ani výstraha nic nepomáhá. Někdy děti zaujme počítat v protisměru auta stejných značek, jindy sledovat barvy aut.

Jsem ale velmi vděčná, že nám v autě pomáhaly písničky. Tenkrát v Brně nahráli na kazety dětské písničky ze zpěvníčku „Chvalme Pána“, dětskými hlásky. Doma jsme si je často přehrávali, děti je znaly.

Šofér se soustředil na jízdu, děti si našly své pohodlíčko a cesta krásně ubíhala.

Jednou jsme jeli s několika mladými do Hrubé Vody, kde se konaly bohoslužby. Řidička s ještě teplým řidičákem nás ochotně vezla a já jsem pochválila naše auto, že jezdí na písničky bez poruch a havárií. Jenže na zpáteční cestu auto ne a ne nastartovat. Řidička otevřela kapotu, ale bylo tam tolik hejblátek a všeho možného, inu motor. Něčeho se dotkla a motor zabral. Rychle jsme nasedli a Hanička hned navrhl: „Honem zpívejme, ať dojedeme!“ (Pod ochranou Nejvyššího, Díky za toto krásné ráno, apod.). V Olomouci se motor nevypínal, místní vystoupili a auto na písničky šťastně dojelo domů.

Někdy ale máte spolujezdce, s kterým se těžko domlouváte, naše písničky mu nesedí, raději poslouchá ty své... Ale nedejte se, z auta vám hned tak nemůže utéct, není mu na škodu slyšet, že Pán Ježíš vás vede, chrání a sytí čistými a krásnými věcmi. Překvapí vás radost a potěšení, že plníte svěřený úkol: Hlase radostnou zprávu všem (Filipským 4, 7).

Věřím, že Pán Bůh má moc obnovit i u nás v Čechách svou církev a smíme zpívat a prosit: Národe český, chvaliž Boha, neb tobě obzvláště dobrodiní mnohá v tom učinil, že mistra Husa k službě vzbudil (EZ 444).

teta Eva

Zvon na naší věži odbíjí přesný čas

Naše věžní hodiny byly pořízeny v roce 1978 při obnově omítky kostela. Byl zakoupen kvalitní stroj od Okresního průmyslového podniku - podniku Věžní hodiny Vyškov. V té době to byl běžně vyráběný stroj splňující všechny tehdejší požadavky na věžní hodiny (oddělený pohon rafik, tepelné vyrovnávání délky kyvadla, eliminace přídavných sil na kyvadle). Současně byl přenesen z červeného kostela zvon, na nějž jej napojeno odbíjení. Protože máme pouze jeden zvon, bylo voleno kombinované bití instalací pouze jednoho bicího stroje, který zajišťuje jednak odbítí každé půlhodiny, a pak také odpočítané bití celých hodin. Dotahování hodin je zajištěno automaticky pomocí třífázového elektromotoru.

Obr. 1 – Mechanický stroj našich věžních hodin (vpravo šablonové kolo bití)

Stroj nám dobře sloužil téměř 40 let. Jeho nevýhodou však bylo, že musel být občas seřizován, jestliže měla být jeho přesnost zajištěna v přijatelné míře. Proto staršovstvo rozhodlo provést rekonstrukci hodin, která

by zajistila dnešní vysoké nároky na takové zařízení včetně jejich synchronizace s evropským časovým impulsem.

Po prověření dobrých zkušeností s instalací synchronizačního zařízení na evangelickém kostele ve Vanovicích obrátili jsme se na firmu Petr Skála – opravy a rekonstrukce věžních hodin, Sadská o instalaci obdobného zařízení na naší věži. Toto synchronizační zařízení udržuje věžní hodiny ve stále přesném chodu tak, že je pravidelně 2x denně automaticky synchronizuje s řídicími elektronickými hodinami (v 16 hod. odpoledne a ve 4 hod. v noci). Řídící hodiny jsou prostřednictvím radiových vln napojeny na moderní evropský systém vysílaný z Mnichova.

Obr. 2 – Řídící hodiny s přijímačem mnichovského signálu (vlevo)

Do řídicích hodin (obr. 2) je přiváděn přesný čas od přijímače (obr. 2 vlevo) a je srovnáván s impulsem, který přichází od šablonového kola bicího stroje (obr. 1). Ve čtyři hodiny oznámí spínač do řídicích hodin informaci o skutečném nastavení času hodin. Kyvadlo mechanických hodin je nastaveno tak, aby se hodiny po každých 12 hodinách, tj. od po-

slední synchronizace předcházely o 10 až 15 vteřin. Na kyvadle mechanických hodin je instalováno zařízení na automatické zastavení a spouštění kyvadla pomocí ozubu. Jakmile do řídicích hodin dojde ve 4 hodiny odpoledne a v noci od spínače šablonového kola

Obr. 3 – Kyvadlo je zastaveno

Systém provádí automaticky také změny na letní a zimní čas, kdy řídicí hodiny automaticky zastaví kyvadlo na požadovanou dobu. Osazení synchronizačního zařízení si nevyžádalo žádné úpravy mechanismu stávajících hodin.

Od konce května si tedy každý může přesně nastavit své hodinky podle našich věžních hodin, nejlépe každou půlhodinu, kdy je úder zvonu nejpřesnější. Není tak třeba již čekat

signál, řídicí hodiny dají signál k zastavení kyvadla na tuto krátkou dobu (obr. 3), řídicí hodiny odpočítají nutné zastavení (zpoždění) kyvadla a následně uvolní kyvadlo z ozubu a hodiny běžít dál.

Obr. 4 – Kyvadlo je opět uvolněno

na signál v rádiu nebo v televizi. Další výhodou je, že budeme všichni vědět, kdy se máme v klidu usadit do lavic před nedělními bohoslužbami, aby po odbítí deváté hodiny mohly bohoslužby řádně začít.

Závěrem je třeba také poděkovat členům Rady města Olomouce, kteří přidělili našemu sboru podstatnou částku na uhrazení nákladů s pořízením synchronizačního zařízení.

Jan Bartušek

Evangelíci zvou na sjezd mládeže

Jak křehké jsou hranice našeho jednáání? Kam až můžeme zajít a existuje cesta zpět? Kam až si pouštíme druhé lidi? A kam

Boha? Už čtvrt století se stovky mladých evangelíků z celé republiky sjíždějí jednou ročně na Sjezd mládeže. Letošní ročník

nese téma „Přes čáru“ a koná se 2. až 4. října v Litoměřicích. Dveře jsou otevřené i lidem jiných vyznání a nevěřícím.

Své pohledy na to, co už je za hranicí a jak se k tomu postavit, nabídnou nejen teologové, ale také lékaři, zástupci Diakonie Českobratrské církve evangelické nebo literární historik Martin C. Putna. Kromě návštěvy přednášek bude čas i na sportovní vyžití, procházku s průvodcem, promítání filmu Co jsme komu udělali?, návštěvu čajovny či fair trade obchůdku Jednoho světa a ztišení a modlitby. Setkání zakončí nedělní bohoslužby a výlet do nedalekého Terezína. Podrobný program lze nalézt na <http://sjezd.mladez.evangelnet.cz/2015/>.

Novinkou je adopce programů, kterou mohou účastníci akci podpořit. „Snažíme se udržet sjezd cenově přístupný pro každého. Účastnické poplatky nemalé náklady ale nepokryjí, jsme závislí na finančních darech.

Zdroje jsou však nestálé, proto jsme se rozhodli nabídnout možnost adoptovat programy a tím sjezd finančně podpořit. Účastníci tak mimo jiné mohou dát najevo, jaké programy jsou pro ně důležité,“ popsala jedna z organizátorek Marta Keřkovská.

Základní myšlenkou projektu je celostátní setkání mladých lidí s ekumenickou účastí. „Obsahem setkání jsou workshopy, přednášky, diskuse, hudba, divadlo, film, duchovní programy a mnohé jiné. Probírána jsou aktuální témata týkající se života mladých lidí a jejich problémů. Za cíl si klademe vedení k samostatnosti, toleranci, rozvíjení ekumenických kontaktů, získávání kulturního rozhledu a schopnosti orientovat se v dnešní společnosti,“ vysvětluje Jana Škubalová, vedoucí Oddělení mládeže Českobratrské církve evangelické.

e-cirkev.cz

Do kostela na kole 20. září 2015

Ještě než uložíte kolo k zimmému spánku, přijďte na něm do kostela!

Smyslem této celorepublikové ekumenické akce je propagovat cyklistickou dopravu, která je šetrná k životnímu prostředí a ve srovnání s automobilovou dopravou nepoměrně levnější, zdravější a na kratší vzdálenosti dokonce statisticky rychlejší.

Nebuďme lhostejní k zemi, která nám byla svěřena.

Registrujte se prosím taky na <http://www.dokostela-nakole.cz/registrace> – at' máme přehled, kolik nás pojedje :-)

Akci pořádá Poradní odbor pro otázky životního prostředí při Českobratrské církvi evangelické, Ekologická sekce České křesťanské akademie a Česká křesťanská environmentální síť.

Na pomoc uprchlíkům poputuje téměř čtvrt milionu. Lidé přispěli při Husovských slavnostech

105 026 korun vhodili při Husovských slavnostech 5. a 6. července 2015 do kasiček návštěvníci akcí na Staroměstském náměstí a v blízkých kostelech. Pomohou tak syrským uprchlíkům v libanonském táboře Shatila. Dalších zhruba patnáct tisíc korun poslali pro tento účel lidé a sbory ČCE na účet. Organizace, která tam lidem pomáhá, výtěžek sbírky zdvojnásobí.

Pomoci uprchlíkům ze Sýrie, oblasti postižené občanskou válkou a řaděním bojovníků Islámského státu, se rozhodla společná komise Českobratrské církve

evangelické (ČCE) a Církve československé husitské (ČČSH) pro přípravu Husovských slavností 2015.

Vzhledem k tragickému vývoji bezpečnostní a humanitární situace na Blízkém východě se komise shodla, že uspořádá bohoslužebné a kostelní sbírky, jejichž výtěžek poputuje těmto lidem. „Za partnera jsme vybrali organizaci HEKS – Pomocné dílo evangelických církví ve Švýcarsku. To spolupracuje s organizací Najdeh a dlouhodobě pomáhá lidem v regionu Blízkého východu bez rozdílu národnosti

nebo vyznání. Od ČCE již pro stejný účel jako letos obdržela organizace půl milionu korun,“ vysvětlil fundraiser Českobratrské církve evangelické Petr Bruna.

I tentokrát HEKS přislíbil, že zdvojnásobí výtěžek sbírky. „Organizace zaměřuje své aktivity na materiální podporu rodin a osob v uprchlickém táboře Shatila v Libanonu. Na jednom kilometru čtverečním se v ne-

vyhovujících podmínkách tísní v průměru 26 tisíc lidí bez tekoucí vody a hygienického zařízení a bez možnosti obživy pro dospělé a vzdělání pro děti,“ popsal situaci Bruna. Dodal, že díky podpoře mohou uprchlíci získat peníze na nákup potravin a zdravotnického materiálu a v zimním období deky a plynové ohřívače.

e-cirkev.cz

Albert Schweitzer 1875-1965

14. ledna 1875, Kaisersberg, Horní Alsasko, dnes Francie

– 4. září 1965, Lambaréné, dnes Gabon

K letošnímu kulatému výročí Alberta Schweitzera vyšla ve Vyšehradu nová kniha Nilse Ole Oermanna, německého evangelického teologa, historika a právníka, profesora univerzity v Lüneburgu, s názvem *Albert Schweitzer (1875–1965)*. Přeložil Petr Babka. Vyšehrad, 336 stran.

V Literárních novinách 3. 6. 2015 byla uveřejněna recenze Zdeňka Emingera, kterou ve zkrácené verzi přejímáme:

Je vůbec možné uchovat si určitou míru distance vůči člověku, který téměř ve všem, co dělal, byl příkladem hodným následování? A jde o něm psát alespoň s minimálním kritickým nadhledem? Myslím si, že to možné je. Za Alberta Schweitzera, filozofa, teologa, lékaře, muzikologa a Bachova znalce a interpreta totiž vždy hovořilo samo jeho literární dílo, hudba a služba těm, o jejichž přítomnost a budoucnost se nikdo příliš nestaral. Vlády mnoha zemí stejně jako umělecké salóny velkých evropských měst, a koneckonců i některé z církevních kruhů, měly docela jiné starosti a zájmy. Bylo tedy potřeba, aby se jeden Alsasan s vizáží starověkého reka vydal za druhé a sám se lámal jako chléb, kterého i po nasycení pěti tisíc zbylo dvanáct plných košů.

Jsou to právě Schweitzerovy velké životní zlomy a střety – ať při studiu, v církevním životě nebo v jeho africké „pralesní“ misii – ve kterých se otevírá příležitost zastavit se a znovu si promyslet, čím vším nás tento muž, kterému lékaři po narození nedávali velké šance na život, inspiruje a čím rozechvívá. Plavba k cíli po řece Ogowe je

symbolem člověka, jenž skrze méně či více uvěřitelné zázraky medicíny a lásky přichází po vodě k lidem, aby je uzdravil a sdílel s nimi a s celým světem svou univerzální filozofii kultury života.

Čistí dílo Alberta Schweitzera nebylo a není rozhodně lehké; každá z jeho vrstev vyžaduje hlavně to, čemu se říká předporozumění. Schweitzerovy teologické práce, filozofické texty i studie z oboru hudební vědy totiž prostupuje přesvědčení a víra, že život a jeho vnitřní a vnější vztahy mají svůj skrytý i zjevný etický smysl. Schweitzerovské evangelium bylo však třeba zbavit mýtů a nánosu neudržitelného patosu a zároveň narovnat jeho pomyslnou svatozář, která zčásti právem svítila měkkým, něžným světlem, jež neoslepuje, ale hřeje a dává růst.

Německému historikovi a teologovi Nilsi Ole Oermannovi se to v knize, vydané péčí nakladatelství Vyšehrad, podařilo. Vedle dřívějších memoárových knih o Schweitzerovi i vedle jeho vlastní autobiografie se zrodila kniha, která si klade za cíl učinit z doktora z Lambaréné skutečnou osobu, nikoliv kalendářového světce bez emocí, rozporů a touhy. Nils Oermann se v celé šíři své knihy pokusil vytvořit realistický portrét muže, jemuž kdysi učarovala slova, podle nichž proměnil celou svou duchovní i fyzicky hřmotnou bytost, pro kterou ho kdysi nazvali „blízkým příbuzným Pána Boha“. „Nebýt epigonem, ale originálem.“ To je přijaté Schweitzerovo vyznání na počátku jeho cesty do věčnosti. Nešel na ní rozhodně sám. Po jedné straně s ním kráčel Bůh. Po druhé jeho žena – Helena Bresslau Schweitzer.

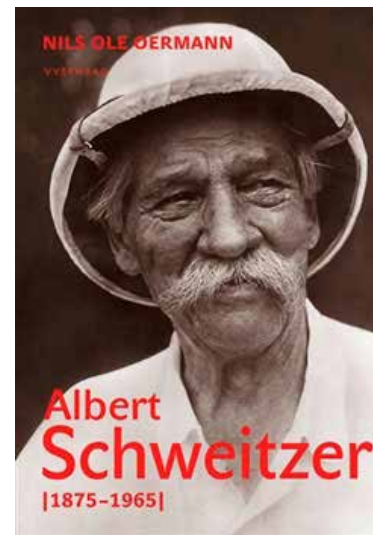
Téměř všechny hraniční situace, ať při Schweitzerově studiu a obhajobách, ať v jeho kazatelské práci, v hudební oblasti nebo v medicínské praxi byly téměř vždy uvozeny určitým „ale“. Je to dobré, „ale“. Prošel jste, „ale“. Přijímáme vás, „ale“. Tyto podmínky a výtky přijímal, zdá se, Schweitzer s úplným klidem. A i když se tématy svého bádání a zájmů často vyděloval od tehdy běžného akademického kurzu, nebo se jimi dokonce (a ne ze zlé vůle) dostal do konfliktu, nakonec pokaždé pocítil záchrnu tolerance a velkorysosti. Naléhavě se hájila potřeba svobodného myšlení a přesvědčení, že na tak rozsáhlou míru akademické i církevní svobody má právo každý, kdo se poučeně a horlivě věnuje jakémukoli ušlechtilému předmětu lidské činnosti.

Sám Schweitzer, který vyrostl v umírněném ovzduší günsbašské fary, tuto svobodu „pro“ a zároveň odpovědnost vůči sobě, druhým i Bohu, vtělil i do svého celoživotního díla. „Obávali se“, píše alsaský rodák, „že bych svými náhledy mohl mást studenty.“ Přesto mu bylo dáno tři-

krát odpromovat, vyučovat, kázat a uskutečnit svůj sen, který by bez podpory drobných i větších dárců nemohl nikdy vzrůst. Myslím si – a velmi rád bych se mýlil – že jsme něco z této svobody a štědrosti do dnešních dnů poztráceli, ne-li ztratili úplně.

Otázku, kterou pokládá Dostojevskij a která byla blízká např. T. G. M. nebo čapkovské generaci: „Dobrá, člověk se nají – ale co potom bude dělat?“, znal možná v jiné variantě i sám Schweitzer. Do 30. roku věku chtěl studovat a věnovat se umění, aby se pak vydal službě nejpotřebnějším, a to často

až do krajnosti, jež byla okolnímu světu nesrozumitelná a cizí; a je občas cizí i nám. Etika úcty k životu má totiž na paměti jednu základní věc: V jakékoli práci na sobě samém a ve svém díle, i kdyby bylo sebeintimnější, jedním zároveň vždycky za druhé. Jsem příkladem, který nelze přehlédnout. Zrcadlím se „v“ a jsem odleskem hladiny „pro“. To je krédo, které jsem si u Schweitzera zamiloval.

Informace / aktuality

Komponovaný pořad „Všechno má svůj čas“ (90 minut) pořádaný v souvislosti s ukončením služby farářky Jana Rumlové v olomouckém sboru je na programu v sobotu 19. září 2015 v 16.00 hodin.

Mezi sborovými knihami k prodeji je v dostatečném počtu na skladě **Česká synoptická Bible (včetně deuterokanonických knih)**, pevná vazba, vyšla u příležitosti 90. výročí vzniku ČCE, obsahuje text Českého ekumenického překladu a Bible kralické. Cena 590 Kč. Info u farářky sboru.

Bohoslužby k začátku školního roku

V úterý 1. září v 11 hod
v koncertním sále
Wurmova 13.

Stařec a mladík. ÉlÍ a Samuel

Povede je spirituál A. Wrana.
Všechny srdečně zveme!

Kontakty na zástupce sboru:

Farářka Jana Rumlová:	585 223 223	jana.rumlova@evangnet.cz
Kurátor Jan Matějka:	585 436 572	jan.matejka@iol.cz
Pastorační pracovnice Noemi Batlová:	728 289 354	noemi.batlova@gmail.com

Upozornění pro případné dárce: Číslo sborového účtu je 1804603389/0800

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické v Olomouci

radostný posek
2015-XVI. ročník

Redakční kruh:

Jana Rumlová, Ivana Jenišťová, Jana Vrajová,
Dagmar Pojslová, Noemi Batlová, Petr Marek.

Email: pirniki1@gmail.com

Grafická úprava a zlom: Jiří K. Jurečka

Tisk: Miroslav Ryšavý

Za všechny chyby v tomto čísle se omlouváme.

Toto číslo neprošlo jazykovou korekturou.

Uzávěrka tohoto čísla: 24. 8. 2015

Vyšlo: 30. 8. 2015

Uzávěrka příštího čísla: 19. 9. 2015

<http://www.olomouc.evangnet.cz>

Vydává sbor Českobratrské církve evangelické v Olomouci vlastním nákladem jako svůj vnitrosborový bulletin. Příspěvky, ohlasy, připomínky posílejte na adresu redakce:

Blahoslavova 1, 779 00 Olomouc,
nebo e-mail: olomouc@evangnet.cz